

Enid Blyton

Slávna 5

NA ZÁHADNEJ
PLANINE

Slávná 5

Slávná 5

**NA ZÁHADNEJ
PLANINE**

Enid Blyton®

slovart

Enid Blyton: FIVE GO TO THE MYSTERY MOOR
THE FAMOUS FIVE. Five Go to the Mystery Moor

© 1954 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Päťka na Záhadnej planine

© 2016 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1995, 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,

spol. s r. o., Bratislava 2022

The Famous Five[®], Five Go[®], Enid Blyton[®] and
Enid Blyton's signature are registered trade marks
of Hodder & Stoughton Limited.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5636-6

www.slovart.sk

Obsah

1. V stajniach	7
2. Julian, Dick a Henry	16
3. Soploš	24
4. Lôžko v stajni	32
5. George rozbolela hlava!	40
6. Skvelý deň	48
7. George, Soploš a Líza	56
8. Soplošov sľub	64
9. Starý kováč rozpráva	72
10. Soplošove stopy	80
11. Pekný plánik	89
12. Železnička	97
13. Zvuky noci	105
14. Kočovníci zúria	112
15. Desivá noc	120
16. Hrozivá hmla	128
17. Väzni	136
18. Georgin trik	144
19. Kamoško Timmy	152
20. Vzrušujúce ráno	160
21. A dobrodružstvo sa končí!	168

1.

V stajniach

„Za ten týždeň, čo sme tu, som sa už stihla unudiť na smrť!“ vzdychla George.

„Prosím ťa, nepreháňaj,“ ozvala sa Anna. „Perfektne si si zajazdila na koni a robota v stajni ťa normálne baví, tak už nevymýšľaj.“

„Vôbec nevymýšľam. Viem, čo hovorím. Nudím sa na smrť a hotovo!“ paprčila sa ďalej George. „A tá otrasná Henrietta! Nechápem, prečo sa s ňou vôbec máme baviť!“

„Á, Henry!“ zasmiala sa Anna. „Myslela som si, že si s ňou budeš fajn rozumieť, veď máte veľa spoločného – aj ona by bola najradšej chalan a tak sa aj správa!“

Obe dievčence vylihovali pri stohu sena a súkali do seba obložené chlebíky. Všade navôkol sa pásli kone, väčšinou tátoše, na ktorých Anna s George jazdili alebo sa o ne aspoň starali. Obďaleč stála stará ošarpaná budova a nápís pri bráne hlásal:

JAZDECKÁ ŠKOLA KAPITÁNA JOHNSONA

Anna a George v nej boli už týždeň, kým Julian s Dickom stanovali kdesi so spolužiakmi. Celý nápad sa zrodil v Anninej hlave. Kone priam zbožňovala, a keď sa od spolužiačok dozvedela, aká úžasná zábava je taká jazdecká škola, kde sa človek celé dni moce okolo stajní, rozhodla sa vyskúšať to na vlastnej koži.

George sa k nej sprvu nechcela pridať. Zlostilo ju, že chlapci sa pre zmenu rozhodli prázdninovať samostatne a odišli kamsi bez nich dvoch. Kamsi do tábora! George by bola rada šla s nimi, no dievčatá tam nebrali. Tábor bol iba pre chalanov.

„Prestaň sa durdiť a pusť už ten tábor z hlavy. Chalani skrátka potrebujú byť aj sami. Nechcú, aby sme sa im lepili na päty,“ dohovárala Anna sesternici.

George však mala na vec iný názor.

„A prečo nie? Vyrovnam sa im vo všetkom! Viem liezť aj šliapať do kopcov, s túrami na bicykli nemám problémy, viem plávať a vôbec – stavím sa, že v nejednej disciplíne by som chalanov porazila!“

„Presne to vraví aj Henry!“ smiala sa Anna. „Aha, tam je, píska si a vykračuje ako chalan, ruky nevytiahne z vreciek ani za svet!“

George sa zamračila. Anna sa, naopak, na George a Henriette dobre zabávala. Tie dve sa navonok priam neznášali – a pritom si boli v mnohom veľmi podobné. George sa vlastne volala Georgina, no na svoje pravé meno ani nereagovala. Henry zas Hen-

rietta, ale ozvala sa, iba ak ju osoby *priateľsky* naklonené volali Henry alebo Harry.

S George bola rovesníčka a tiež chodila nakrátko ostrihaná, ibaže vlasy sa jej nekučeračili.

„Aká smola, že ty máš hlavu samú kučierku,“ prihovárala sa jej lútosťivým hlasom. „Vyzerá to tak *dievčensky*, však?“

„Netrep somariny,“ odsekla George. „Milión chalanov má kučeračné vlasy.“

Na koni však bola Henrietta vo svojom živle. Vynikajúco jazdila a vyhrávala pohár za pohárom, čo celú záležitosť iba komplikovalo. George sa v jazdeckej škole naozaj necítila dobre – akoby aj, keď ju zatienilo iné dievča. Ťažko niesla, že Henrietta je vo všetkom lepšia, vyzná sa vo veci, veselo si píska a vykračuje ako páv.

Anna sa neraz v duchu uškrňala, najmä keď sa tie dve zaťali, že sa navzájom budú častovať svojimi pravými menami! V praxi to potom vyzeralo tak, že sa navzájom ignorovali, a majiteľovi stajní kapitánovi Johnsonovi, chlapovi ako hora, z nich praskali nervy.

„Prečo ste na seba ako pes a mačka?“ zrukol na ne jedného dňa pri raňajkách, keď na seba zasa raz nepekne zazerali. „Správate sa ako hlúpe školáčky!“

Anna vybuchla do smiechu! Vraj ako *školáčky!* *Hlúpe baby!* Ach jaj, ako sa len zato obe durdili na kapitána Johnsona. Anna sa ho však trochu aj bála. Bol prchký, prostoreký, rád sa od srdca zasmial, nestrpel však nijaké nezmysly. Vynikajúci odborník, ktorého kone poslúchali na slovo. Spolu so ženou

organizovali cez prázdniny kurzy jazdectva tak pre chlapcov, ako aj pre dievčatá, a trénovali ich jedna radosť. Deťom sa to páčilo a z pobytu si odnášali pekné zážitky.

„Nebyť Henry, na všetko by si sa dívala inými očami,“ prehodila Anna a oprela sa o stoh slamy. „Na apríl sme mali úžasné počasie, kone sú veľmi zlaté a kapitán Johnson s manželkou sú fakt sympatickí ľudia.“

„Škoda, že tu nie sú chalani,“ ozvala sa George. „Raz-dva by uzemnili tú bláznivú Henriettu. Mala som radšej zostať doma.“

„Sama si sa rozhodla. Nikto ťa sem nenútil chodiť,“ odvrkla podráždene Anna. „Mohla si zostať s otcom a mamou doma na Kirrinovskej chalupe, no povedala si si, že pôjdeš so mnou na kurz, kým sa chlapci nevrátia z tábora. Nemusela by si však až tak vyvádzať, keď sa veci nevyvíjajú práve podľa tvojich predstáv. Kazíš mi radosť, aby si vedela.“

„Prepáč. Asi som trdlo, ale bez chalanov to nie je ono. Veď vieš, že s nimi môžeme byť iba cez prázdniny. Jedna vec ma tu však ohromne teší – isto si zvedavá, čo to asi môže byť...“

„Ani mi nemusíš hovoriť, viem, čo máš na mysli!“ zasmiala sa Anna. „Teší ťa, že Timmy ani len okom nezavadí o Henry!“

„O Henriettu,“ opravila ju bleskovo George a vzápätí sa uškrnula. „Uhádla si, Timmy má, skrátka, rozum. Nemôže ju ani cítiť. Hej, Timmy, zlato moje, nechaj už tú králičiu noru na pokoji a pod' si k nám na chvíľu ľahnúť. Dnes si sa poriadne prebehol po-

pri koňoch a preňuchal si najmenej sto králičích nôr. Daj si už konečne pohov.“

Timmy iba zdráhavo poslúchol, ťažko sa lúčil so svojou zábavou. Naveľa pribehol k dievčatám, výdatne pooblizoval George a ona ho pohladkala.

„Práve sa rozprávame, aký si rozumný, že sa ne-kamarátiš s tou otrasnou Henriettou,“ prihovorila sa mu George, ale hneď aj zmĺkla, keď do nej Anna zostra štuchla. Spozna senníka na ne dopadol tieň.

Patril Henriette. Z podráždeného výrazu jej tváre sa dalo vyčítať, že začula Georginu poznámku. Vzápätí jej podala akúsi obálku.

„Máš list, Georgina,“ precedila cez zuby. „Povedala som si, že ti ho radšej prinesiem, čo ak je v ňom dačo dôležité.“

„Vďaka, Henrietta, aká si len milá,“ uškrnula sa George a vzala si obálku. Chytrou ju otvorila, prečítala lístok a zaúpela.

„Len sa pozri!“ podávala ho Anne. „Je od mamy.“

Anna si vzala list a čítala. „*Prosím ťa, zostaň ešte týždeň. Otec sa necíti dobre. Bozkáva Ťa mama.*“

„To je teda smola!“ zhodnotila George, s dobre známym úšklabkom na tvári. „A ja som sa už tešila, že sa onedlho poberieme domov a chalani prídu za nami do Kirrinu. Teraz tu budeme trčať celú večnosť. Čo je zasa s tým otcom? Stavím sa, že má iba hlúpu migrénu a nechce, aby sme pobehovali po dome a náhodou ho rušili pri práci.“

„Mohli by sme ísť k *nám*,“ navrhla Anna. „Treba sa však zmieriť s tým, že dom je hore nohami. Veď vieš, tapetujeme.“

„Nie, nie. Je mi jasné, že chceš zostať pri koňoch,“ povedala George. „A tvoj oco s mamou sú aj tak v zahraničí. Iba čo by sme tam zavádzali. Dokeľu! Chalani zrejme zostávajú v tábore a my tu bez nich musíme trčať ďalší týždeň.“

Kapitán Johnson súhlasil s predĺženým pobytom. Obe dievčence mohli zostať, ak sa v prípade potreby, keby náhodou pribudli nejaké nové deti, uspokojia s nocľahom pod stanom. To azda vydržia, či nie?

„Jasnačka,“ potešila sa George. „Vlastne by sme aj boli radšej, keby sme mohli bývať vonku. Veď máme Tima. Stačí, ak nám dáte najesť a nejakú robotu v stajni. My sa fakt strašne rady vysťahujeme pod stan.“

Anna sa v duchu usmievala. George by urobila všetko, len aby nemala celý deň na očiach Henriettu! Tak či tak by bolo fajn táboriť vonku, keby práve nelialo. Kapitán Johnson im určite požičia nejaký stan.

„Máš ty len pech, Georgina!“ ozvala sa Henry, ktorej neušlo ani slovo. „Hrozný pech! Viem, že sa tu príšerne nudíš. Aká škoda, že kone nemáš v láske. Škoda, že sa...“

„Zavri zobák!“ okríkla ju hrubo George a vybehla von. Kapitán Johnson zagánil na Henriettu, ktorá postávala pri obloku a frajersky si pohvizdovala, ruky vo vreckách.

„Dievčiská nevydarené! Kedy s tým už prestanete! Opičíte sa po chlapcoch a strúhate silácke gestá! Prečo sa nesprávate ako tuto Anna! Zaslúžili by

ste si poriadny výprask. Počúvaj, Henry, odniesla si už do stajne ten bal slamy?“

„Odniesla,“ odvetila Henrietta, no nenamáhala sa ani len zvrtnúť.

Vtom do miestnosti nečakane vbehol chlapča.

„Vonku vás čaká jedno kočovnícke decko s koňom, takým frkaným úbožiakom. Pýta sa, či by ste mu nemohli pomôcť – kôň má dačo s nohou.“

„Už zasa tí kočovníci!“ vzdychol si kapitán Johnson. „Dobre, idem.“

Pobral sa von a s ním aj Anna. Nechcelo sa jej zostať s nahnevanou Henriettou. Pri kočovníckom chlapcovi postávala George a vedľa nich pokojný frkaný koník. Hnedobielu srst' mal načisto doštipanú od blch.

„Čo je zasa tomu chúďaťu? Čo ste s ním porobili?“ vypytoval sa kapitán Johnson, prezerajúc koníkovi nohu. „Budeš ho musieť nechať tu, ja už naňho dozriem.“

„To nemôžem,“ vyhrkol chlapec. „Ideme na Záhadnú planinu.“

„Chápem, no aj tak ho tu musíš nechať,“ zopakoval kapitán Johnson. „Nemôže chodiť. Váš karavan nepôjde s ostatnými, to chúďa ho neutiahne. Povedz otcovi, že naňho poženiem políciu, ak sa opováži zapriať to zviera v tomto stave.“

„Nie, to nesmiete!“ vyľakalo sa chlapča. „Tato vravel, že *musíme* ísť zajtra.“

„A prečo sa tak ženiete?“ zháčil sa kapitán Johnson. „Hádam len vydržíte deň, dva. Ručím vám, že Záhadná planina na vás počká! Tá isto nedostane

nohy! Nevieť pochopiť, načo sa vôbec ťaháte na také opustené miesto. Široko-ďaleko nijaká farma ani chalupa!“

„Nechám ho teda tu,“ povedal chlapec a pohladkal zviera po pysku. Očividne nepekného koníka ľúbil. „Tato bude zúriť, no ostatní môžu vyraziť aj bez nás. Dáko ich už doženieme.“

Nešikovne zasalutoval kapitánovi a vytratil sa z dvora, cintľavé opálené stvorenie. Fŕkaný koník trpezlivo vyčkával.

„Odvedte ho do malej stajne,“ nakázal kapitán Johnson Anne a George. „Hneď sa naňho prídem mrknúť.“

Dievčatá odvedli zraneného koníka.

„Záhadná planina!“ ozvala sa George. „Aké čudné meno! Chalanom by sa rávalo. Hneď by tam vyrazili na prieskum, však?“

„Tuším áno. Mohli by sa tu ukázať, hrozne by ma to potešilo. Zrejme ale radšej zostanú v tábore,“ uvažovala nahlas Anna. „Tak pod', ty úbožiačik, sem do stajne!“

Privreli vráta stajne a práve odchádzali, keď na ne zakričal William, chlapec, ktorý pred chvíľou pribehol s novinou o zranenom koníkovi.

„Hej, George, Anna! Máte tu ešte jeden list!“

Obe náhlivo vykročili k domu.

„Dúfam, že oco sa už má lepšie a môžeme prísť aj s chalanmi do Kirrinu!“ nádejala sa George. Chvatne roztrhla obálku a vzápätí tak vykričla, až Anna podskočila od ľaku.

„Aha, pozri, čo píšu! Chystajú sa sem!“ Anna jej vytrhla list a čítala.

„Prídeme zajtra. Prespíme aj v stane, ak nie je miesto. Dúfame, že pre nás máte nachystané nejaké príma malé dobrodružstvo! Julian a Dick.“

„Prídu! Prídu!“ vykrikovala Anna rovnako bláznivo ako George. „A bude nám super!“

„Škoda len, že nevieme o nejakom dobrodružstve,“ vzdychla si George. „Vždy sa však môže niečo pritrafiť!“

2.

Julian, Dick a Henry

Od chvíle, keď sa dozvedela, že na druhý deň majú prísť jej dvaja bratrance, bola George ako vymenená. Správala sa zdvorilo dokonca aj k Henriette!

Kapitán Johnson sa poškriabal na hlave, keď začul tú novinu.

„V dome ich nemôžeme ubytovať, môžu chodiť iba na stravu,. Nemáme nič voľné. Budú spať v stajniach alebo v stane. Nech si sami vyberú, mne je to jedno.“

„Spolu ich teda bude desať,“ rátala jeho žena. „Julian, Dick, Anna, George, Henry a John, Susan, Alice, Rita a William. Vlastne aj Henry by mohla ísť do stanu.“

„Nie však s nami,“ ohradila sa bleskovo George.

„Zdá sa mi, že Henry trochu krivdíš,“ povedala pani Johnsonová. „Vy dve ste vlastne z rovnakého cesta. Obe by ste najradšej menili s chlapcami a...“

„Ja *vôbec* nie som ako Henrietta!“ rozhorčila sa George. „Len počkajte, pani Johnsonová, keď prí-

du moji bratranci. Zaručene si nebudú myslieť, že my dve máme dačo spoločné. Možno sa s ňou ani nedajú do reči.“

„Pozri, moja, ak tu chcete zostať, budete si musieť vychádzať v ústrety,“ vyhlásila pani Johnsonová. „A teraz už idem pohľadať nejaké deky. Chlapcom sa zídu, jedno, či budú spať v stajniach, alebo v stane. Pod, Anna, pomôžeš mi.“

Anna, George a Henry boli oveľa staršie než ostatných päť detí v jazdeckom kurze, ale všetky, malé či veľké, s nadšením uvítali správu o príchode Juliana a Dicka. Od Anny a George sa už totiž dozvedeli o dobrodružstvách, čo spolu prežili, a tak ich v duchu považovali za hrdinov.

V ten deň po olovrante sa Henrietta kamsi vyparila a dlho jej nebolo.

„Prepánajána, kde si trčala?“ dožadoval sa vysvetlenia kapitán Johnson, keď sa konečne zjavila.

„Hore vo svojej izbe,“ prehodila Henrietta. „Čistila som si topánky aj nohavice a opravovala jazdeckú vestu. Húdli ste do mňa, aby som to urobila, tak sa stalo!“

„Aha! Prípravy kvôli hrdinom!“ zvolal kapitán Johnson a Henry v mihu vystrúhala grimasu, čo sa veľmi podobala Georginej.

„Ani nápad!“ zvolala. „Už som sa na to dávno chystala. A ak sú Georginini bratranci len trocha ako *ona*, môžu mi byť ukradnutí.“

„No, možno sa ti budú páčiť moji bratia,“ rozosmiala sa Anna. „Ak nie, potom s tebou nie je čosi v poriadku.“

„Prestaň s tými somarinami,“ hnevala sa Henrietta. „Georginini bratrancei a tvoji bratia sú predsa tí istí ľudia!“

„Že si na to prišla – ty si hlavička!“ podpichla ju George, no radšej hneď prestala. Nechcelo sa jej ani zapárať, taká bola šťastná. Vzala Tima a ticho si pískajúc s ním šla von.

„Zajtra prídu Julian a Dick. Rozumieš, Tim?“ prihovárala sa psovi. „Spolu sa niekam vyberieme, tak ako vždy, skrátka, naša päťka. Čo ty na to? Bude sa ti to páčiť, však, Timmy?“

„Haf,“ pritakal Timmy a zavrtel huňatým chvostikom. Dobre on rozumel ľudskej reči.

Na druhý deň ráno si George s Annou vyhľadali vlaky, čo prichádzali do stanice vzdialenej zo tri kilometre.

„Toto je ten, ktorým prídu,“ povedala George, listujúc v cestovnom poriadku. „Doobeda sem chodí iba tento, s príchodom o pol jednej. Pôjdeme im oproti.“

„Dobre,“ súhlasila Anna. „Vyštartujeme desať minút pred dvanástou, to hravo stihneme. Aspoň im pomôžeme s vecami. Hoci, podľa mňa, toho nedovlečú veľa.“

„Vyved'te koníky hore do Hložiny,“ volal kapitán Johnson. „Zvládnete ich všetky štyri?“

„Pravdaže,“ potešila sa Anna. Rada chodila po úzkej cestičke vrúbenej fialkami, prvosienkami, lastovičníkom i čerstvou zeleňou pučiacich kríkov hlohu. „Pod', George. Zájdeme po koníkov a hneď ich vyvedieme hore. Je božské ráno.“

Vyrazili so štyrmi čulými koníkmi a s Timom v päťach. Pes im bol dobrým pomocníkom v stajniach, najmä ak museli chytať nejakého nezbedného koníka.

Len čo vytiahli päty zo stajne, zazvonil telefón. Pre Annu.

„Veľmi ľutujem, no niekam si odskočila,“ oznamovala pani Johnsonová. „Kto volá? Ach, Julian, jej brat, však? Mám jej odovzdať nejaký odkaz?“

„Keby ste boli taká zlatá,“ ozval sa v slúchadle Julianov hlas. „Povedzte jej, že vystúpime na autobusovej zastávke pri Zelenom kameni dnes o pol dvanásťtej. A prosím vás, keby mohli s George vziať nejaký malý vozík, lebo si vezieme stan a rôzne iné veci.“

„Pošleme po vás malý povoz,“ povedala pani Johnsonová. „S tým vždy chodievame ku vlaku alebo k autobusu. George s Annou si s ním ľahko poradia. Pôjdu vám oproti. Už sa na vás tešíme. Počasie nám žičí, isto sa tu budete dobre cítiť!“

„Pravdaže!“ zvolal Julian. „Srdečná vďaka, že nás prichýlite. Nebojte sa, nebudeme vás zaťažovať. Radi vám vo všetkom pomôžeme.“

Pani Johnsonová sa rozlúčila a zložila slúchadlo do vidlice. Za oknom sa mihla Henrietta, nezvyčajne čistá a upravená.

„Henry!“ zavolala na ňu. „Kde sú George s Annou? Julian s Dickom prídu na autobusovú zastávku pri Zelenom kameni teraz o pol dvanásťtej a sľúbila som im, že po nich pošleme malý povoz. Odkážeš to tým dvom? Nech zapriahnu Žmurka a idú chlapcom oproti.“

„V poriadku, vybavím,“ odvetila Henry. Avtom si spomenula, že George s Annou šli s koníkmi hore do Hložiny.

„Pánabeka, tie to už nestihnú!“ zvolala. „Mám po tých chalanov skočiť *ja*?“

„Bud' taká dobrá, Henry,“ poverila ju pani Johnsonová. „No švihni si, nemáš veľa času. Kde je Žmurko? Pasie sa na poli?“

„Tuším áno,“ odvetila Henry a vystrelila poňho. O chvíľku bol už zapriahnutý do povozu a Henry zaujala miesto pohoniča. Šikovne sa zhostila svojej úlohy, šibla bičikom a vyrazila, v duchu sa zabávajúc pri predstave, ako sa asi zatvária George s Annou, keď zistia, že sa im podarilo zmeškať príchod chalanov. Stopro nebudú vyskakovať od radosti.

Julian s Dickom už boli na zastávke, keď dorazila Henry s povozom. Zahľadeli sa naň s nádejou, že z neho zoskočí známa postava, či už George, alebo Anna.

„To nie je pre nás,“ ozval sa Dick. „Sedí tam niekto iný. Asi sa vezie do dediny. Zaujímalo by ma, či dievčatá vôbec dostali náš odkaz. Bol som si istý, že nám prídu oproti. Tak dobre, ešte chvíľu počkáme.“

Len čo si znova posadali na lavičku, zastavil pri nich povoz.

„Ahojte,“ pozdravila ich Henry. „Nie ste vy náhodou Annini bratia? Nestihli sme jej už odovzdať váš telefónny odkaz, a tak som tu ja. Nasadajte!“

„To je od teba veľmi milé,“ usmial sa Julian, vlečúc batohy do povozu. „Tak ja som Julian a toto je Dick. A teba ako volajú?“

„Henry,“ oznamovala Henrietta a ochotne priskočila Julianovi na pomoc. Statočne naložila batohy a potom luskla na Žmurka, aby stál pokojne a nevrstel sa. „Super, že ste prišli. V kurze sú väčšinou malé decká. Perfektne doplníte mančaft! Timmy sa isto rozblázni od radosti, keď vás zbadá, však?“

„Je to náš verný kamoško,“ poznamenal Dick a naložil si veci. Henry mu obratne pomáhala. Nebola nijaká väzba, no mala silné svaly. „A sme nalození!“ zašklabila sa na chlapcov. „Môžeme vyraziť na spiatočnú cestu. Alebo si ešte chcete odskočiť na zákusok či zmrzlinu? Obed je až okolo jednej.“

„Nie, nie. Radšej už poďme,“ rozhodol Julian a spolu s Dickom nasadli dozadu. Henry sa vyšvihla na miesto pohoniča, schytila opraty, luskla prstami na Žmurka a koník sa rýznym krokom vydal na cestu.

„Milý chlapec!“ šepol Dick Julianovi, keď vyrázili. „Pekné od neho, že po nás prišiel.“

Julian prikývol. Bol trochu sklamaný, že neprišla Anna s George a Timom. Aspoňže ich *niekto* zastúpil. Nebolo by veru príjemné ťahať sa s batožinou pešky toľký kus cesty.

Onedlho boli na mieste a Henry pomohla chlapcom s batohmi. Pani Johnsonová začula hrkotať povoz a šla privítať hostí.

„Tu ste teda. Víтам vás, poďte ďalej. Pripravila som vám dačo pod zub. Isto ste hladní, raňajkovali ste asi zavčasu. Nechaj tie batohy, Henry. Nemá význam vláčiť ich do domu, ak budú chlapci spať v niektorej stajni. George s Annou sa ešte nevrátili? To je škoda!“